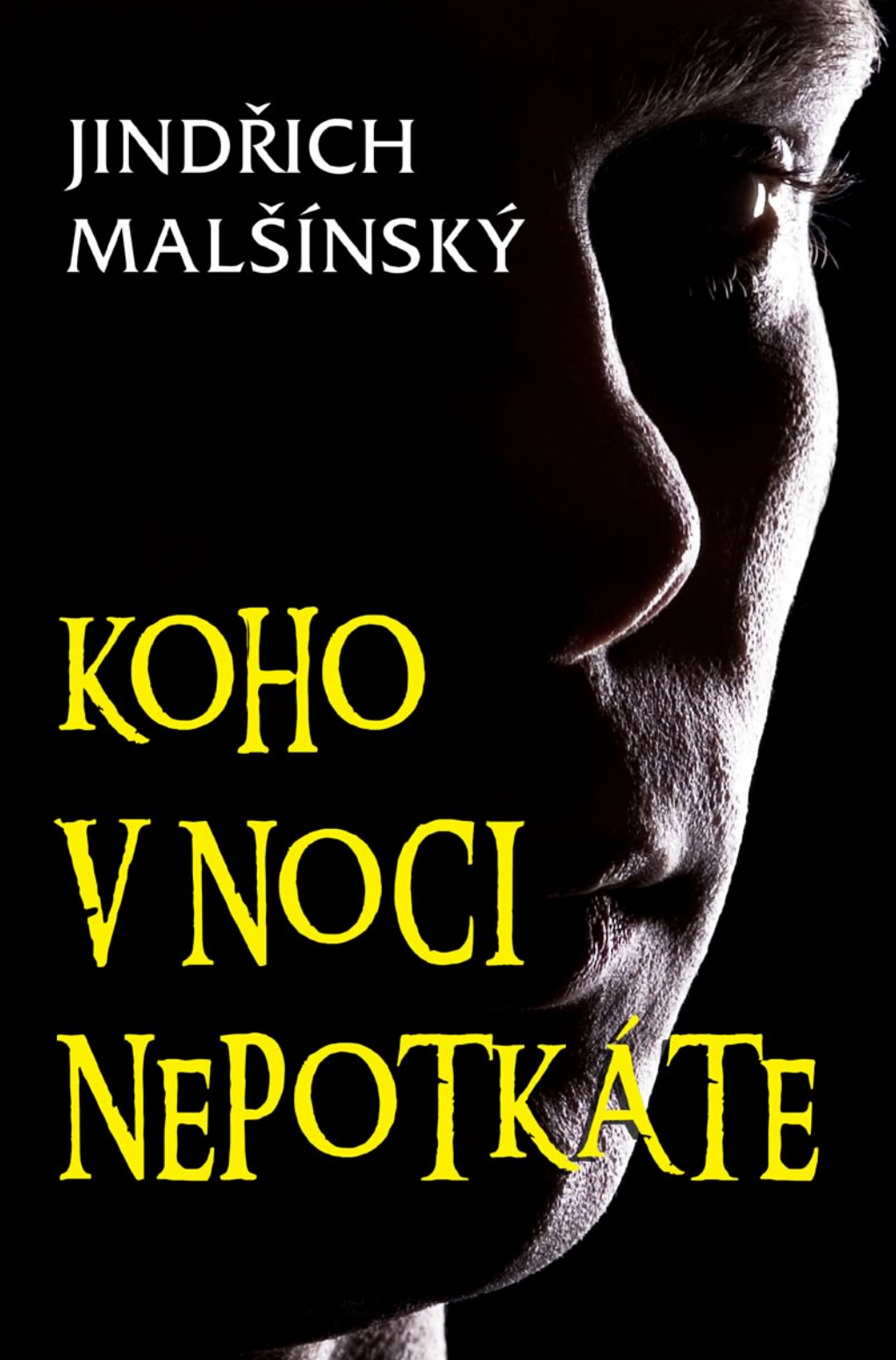

JINDŘICH
MALŠÍNSKÝ

KOHO
V NOCI
NEPOTKÁTE

JINDŘICH MALŠÍNSKÝ

KOHO
V NOCI
NEPOTKÁTE

2015

ŽAR

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Text © Jindřich Malšínský, 2015

Sazba a obálka: Dušan Žárský
Vydání první v elektronické verzi
Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz
v listopadu 2015

ISBN 978-80-86725-70-3

VĚNUJI ÚSPĚŠNÉMU JIHOČESKÉMU PODNIKATELI
LUBOMÍRU SOKOLÍKOVI & synové.

NEPOTKÁTE JE V NOCI
NEPOTKÁTE JE ANI VE DNE
A PŘECE ŽILI, ŽIJÍ A BUDOU ŽÍT
S NÁMI, VEDLE NÁS
JENOM SE JINAK JMENUJÍ

POVÍDKY Z RUKÁVU

Ó ŽENY, ŽENY

*Bůh stvořil muže, a pak si řekl,
že to dokáže znovu a lépe a stvořil Evu.*

Adela Rogers

Stvořitel si po pěti dnech otřel z čela pot, dal na zem plenu a sedl si do příjemného chládku jabloně s krásnými granátovými jablky. Pochválil se za všechno, co za těch několik dnů stihl udělat a zdříml si. Probudil ho až křik Adama, který se snažil napodobit hlasy některých zvířat, která pobíhala kolem a cenila ostré špičáky.

„Adame, neprovokuj je, sedni si někde na zadek a nezlob,“ napomenul ho vlídně pán Bůh. Po chvíli vstal, protáhl se, podíval se na Adama, zakroutil nevěřičně hlavou a jal se tvořit Evu. Když byl s prací téměř u konce, poodstoupil, dlouho se na svůj výtvar díval a šel si dát panáka. Znova přistoupil k započatému dílu, tu něco ubral, tam zase přidal, ale pořád se mu něco nelíbilo.

„Pane Bože, nechci ti radit, ale měl bys na hrudi mé budoucí partnerky přidat a čím víc tím líp,“ radil stvořiteli Adam.

„Víš co, Adame, trhni si nohou. Jak se na tebe dívám, tak vím, na co myslíš, nestydo jeden! Vezmi si kosu a jdi posekat rajskou zahradu,“ a vykázal ho ze své blízkosti.

„Možná je na tom něco pravdy. Chlapec není hloupý, konec konců je to moje dílo. Mohl jsem si s ním dát víc práce, ale chtěl jsem to mít za sebou. Práce kvapná, málo platná. Ted' si dám na Evě víc záležet.“

A pán Bůh opravoval, uštipoval a přidával, hladil a uhla-
zoval a výtvar se mu začínal líbit.

„Pojď sem, synu,“ zavolal na Adama. „Co tomu říkáš ted'?“

„Pane Bože, nechci ti lichotit, ale vypadá velice sexy. Můžeš být spokojený.“

„Taky si myslím. A kdyby se přece jen vloudila chybička, jistě se někdy najde někdo, kdo ji opraví. Podle módy někde ubere, někde přidá, zkrátka v mém započatém díle bude pokračovat. A já se na to shůry s úsměvem budu dívat a litovat, že tu práci nedělám já.“

Evičko, posílám ti tu nejkrásnější květinu z rajské zahrady.“

DŽONY A SUNFLOWER

Džonovi je osmnáct, Emma Nancy Röschl, řečená Sunny je o rok mladší.

„Vole, tak ty si v tom? To mi nepovídej. To si nemohla dávat pozor?“

„Já? Hráblo ti nebo co? Snad ty si měl dávat pozor. To bylo furt neboj se, neboj se a teď to máš.“

„Brala sis ty ženský prášky?“

„Brala, ale zrovna sem zapomněla. Copak sem si mohla myslet, že hned ... tó ?“

„Co, tó?“

„No, že to vemeš tak hopem. Mohli sme se jenom, tó...“

„Co, tó?“

„No, však víš. Jenom líbat a tó,... jenom osahávat.“

„Hele, řeklas to mámě?“

„Nó, řekla.“

„A co vona?“

„Vona řekla, že seš debil a já kráva.“

„A co dál?“

„Co co dál? Už nic, jen pořád nadávala.“

„Sunny, ty vole, co budeme dělat?“

„Já nevím, Džony, asi pudu na ... tó. No na přerušení.“

„To je nápad. Já věděl, že si hlavička. Seš ještě pod čarou tak nou problem. Jenom tam neříkej, že sem ti to udělal já. Měl bych z toho doma průser.“

„A co jim tam mám jako říct?“

„No, řekni, že ti to udělal nějakej cvok, že furt na tě naléhal a když si jako nechtěla, tak tě jako znásilnil. Dáš si čouda?“

„A víš, že jó, když jsme to tak dobře vymysleli.“

* * *

„Čau lásko!“ Zaskřehotal Džony přeskakujícím hlasem melodii jen málo podobnou někdejšímu hitu.

„Čau Honzíku!“

„Džony, dycinky Džony, už od doby, kdy jsem rozumu nabral.“

„No, vidíš a já bláhová sem si myslela, že si ještě rozumu nepobral a tak že si pořád Jeník. Řekl bys mi laskavě, co máš v úmyslu?“

„Jak na tě hledím, tak vidím, že bych moh s tebou jako chodit.“

„Tak to hledíš špatně. Ono to snad taky trochu záleží na mně.“

„No, tak já ti to řeknu jinak a na rovinu. Kerá holka se líbí mně, tak tý se líbím zase já a na to můžeš vzít třeba jed.“

„A nejsi tak trochu domýšlivej?“

„No nic, popojedeme. Nešla by sis večer se mnou hejbnout hýžděma?“ (Kruci, to se sám sobě obdivuju, kde jsem přišel na ten výraz.)

„A víš, že nešla. Sotva ti otrnulo se Sunny, tak jedeš po mně.“

„Jak se Sunny? Tak tomu jako nerozumím.“

„Slyšela jsem, žeš ji otěhotněl.“

„Prosím tě, kdes na to jako přišla. Kecy, kecy a jenom kecy. Snad bys nedala na řeči nějakých pitomců.“

„No, já nevím, na každým šprochu je pravdy trochu.“

„Seš nějaká bledá a jak na tebe koukám, tak nemáš zrovna nejlepší náladu. Chybí ti to... no ta euforie. Já ti poradím, co tě vzpamatuje. Koupil jsem od kámoše trávu, ta není tak drahá jako bahno a má to skoro stejný účinky.“

„Tak to jsi uhod.“

„No, já tě nutit nebudu, ale koukám, že bys potřebovala pořádnýho chlapa jako sůl.“

„Nech si ty blbý řeči pro někoho jinýho. A já jak na tě koukám, tak smrdíš korunou, potom a pivem.“

„Tak to jsem jako neslyšel.“

„Podívej, Jeníku, ty se celý dny flákáš, spíš do deseti, chodíš si klíďo píd' o pro podporu a já od samýho rána jsem na nohou za pultem, musím se usmívat na lidi, i když mi třeba do smíchu není, a tak se laskavě obrať na jinou světovou stranu. Hodně úspěchu a baj, baj..., Džony.“

* * *

„Čau krásko!“

„Kam kráčíš, nebo jak my více méně inteligenti říkáme, kady tě tvé spanilé nožky nesou?“

„Jen tak, bloumám ulicema a nemám do čeho píchnout. Za chvíli musím na pracák a pak pro nějaký many.“

„To máme stejnou cestu. Tak ty nemáš do čeho píchnout, tak to já zase nemám s pícháním problém. Stačí říct a jde se na to.“

„Nech si ty blbý řeči. Já jsem slyšela, jak jsi dopad s tím tvým pícháním se Sunny.“

„Podívej, Keit, tak to co říkáš, se mě vůbec netýká.“

„Jak jsem slyšela, tak prodávám, nic víc a nic míň.“

„Lidi toho nakecaj, protože nemaj nic kloudnýho na práci. Ještě máme čas, můžeme si jít někam zahulit a drobet se přitisknout, co ty na to?“

„Heleď, dej ty svoje špinavý pracky pryč nebo ti je urazím.“

„Tak takovýhle řeči nemám rád!“

„Já taky ne, tak se měj Džony. Támhle na rohu na mě čeká Franky. Tak mu rači uхни z cesty, nebo to s tebou špatně dopadne.“

* * *

„Čau Peggy! Tebe už sem neviděl, ale za to sem slyšel, žeš byla na přerušení.“

„Byla, nebyla, to je snad moje věc, né?“

„Nó, dyť nemusí bejt hned tak zle. Dáš si džointa?“

„No... a víš, že bych si dala. Nemáš něco lepšího?“

„Kde bych na to vzal. My, chudý, co sme na podpoře, tak máme jen na to konopí. Víš vůbec, co stojí takovej herák nebo to el-es-dé? To bych musel krást.“

„A nekradeš? Tak to jsi pěkně pozadu.“

„Zatím ne, prozatím mně stačí, co si vydělám na podpoře, nějaký ty drobný mi podstrčí máma, aby tatík nevěděl,

ale nevím, nevím, všechno přitvrdilo a některý za to chtěj nekřesťanský prachy. Nepudem si hejbnout zadkem?“ (Škoda, že jsem na to krásný cizí slovo zapomněl, to by určitě zabodovalo.)

„S tebou rozhodně ne, to bych mohla leda přijít k úrazu jako Sunny.“

„Snad bys tomu nevěřila. Dyt' mě přece znáš, ne?“

„No právě, proto! Tak na to rychle zapomeň! Slyšel si o Mary?“

„To je ta tlustá, co si píchala a měla bohatýho taťuldu? Tak povídej, sem jedno velký ucho.“

„Tak ta si píchla toho nějak víc a svalila se přímo k zemi jako podťatá a museli ji odvézt.“

„Pitomá! Normální člověk, jako třeba ty nebo já, tak ví, kdy má dost a kdy má přestat.“

„Jeden ví, druhý ne, tak já už si radši nedám. Čau, musím už jít, mám za chvíli schůzku s takovým džentlmenem v saku a kravátce a vypadá, že má prachy a ne děravou kapsu jako ty.“

* * *

„Podívej se kolik je už hodin. Kdes byl tak dlouho, máma už měla o tebe strach.“

„Kde sem byl, v knihovně, taťuldo.“

„Dělej si prču z někoho jinýho a neříkej mi taťuldo. Měl by sis konečně najít nějakou práci, přece se nebudeš pořád takhle flákat, chodit na pracák a žít z podpory. Tak tohle za našich mladejch let nebejvalo. To jsme museli i o sobotách chodit do práce a přispívat mámě na stravu.“

„Kde žiješ, tatíku? Dneska je jiná doba, jiný myšlení, sme jiná generace. Nežijeme tak, jako vy před sto lety.“

„Jiná generace! Já tomu říkám, že jste povaleči, lemplové, nemakačenkové a nefachčenkové. Prostě se vám nechce dělat.“

„Tatínku, vy ste do práce museli chodit, i když ste se tam často nepřetrhli, dnes v jednadvacátém století práce není a tak nezbyvá nic jiného, než ty sociální dávky. Na tom my dva nic nezměníme.“

„Měl by ses víc snažit.“

„Ale já se snažím, zejtra po ránu jdu na úřad a prej po nějakéj čas budeme muset uklízet ulice nebo co.“

„Uklízet ulice? Seš vyučeněj, máš řemeslo a říká se, že řemeslo má zlatý dno.“

„To se možná říkalo za vás, ale dnes je jiná doba. Pořádný řemeslo tě neuživí.“

„Máš nějak moc řečí, cos přišel z tý knihovny. Jdu spát, ráno musím vstávat do práce. Tak dobrou.“

„Brou a ať se ti zdají krásný sny.“

* * *

„Jak se jmenujete?“

„Džony, totiž Jan Röschl.“

„Tak, pane Röschl, vy už jste nějak dlouho bez práce, pořád to, co vám nabízíme odmítáte, s vámi to je opravdu těžký. Kde má na to stát brát peníze, je celosvětová hospodářská krize...“

„Tak to já vám neporadím, já sem si to nevymyslel. Já bych rád pracoval, ale že pro mě práce není, tak za to oprav-

du, ale opravdu nemůžu. Prostě je velká nezaměstnanost a z toho důvodu jsou i nezaměstnaní.“

„Máme tady dnes pro vás práci na nádraží dělat posunovače.“

„S tím mi dejte pokoj, ještě aby mě přejela lokomotiva!“

„A pak je tady ještě místo lešenáře.“

„Tak s tím nechci mít nic společného. Ve výškách se mi točí hlava, spadnu z lešení a vy to budete mít na svědomí.“

„A co takhle dělat přidavače u zedníků na stavbě nákupního střediska?“

„Vy si ze mě děláte dneska vyloženě prču. Dyt' se na mě podívejte. Můžu s touhle vyzáblou postavou vozit cihly? To bych do tejdne byl úplně voddělanej, musel bych na nemocenskou a bylo by to prašť jako uhoď.“

„A co takhle...?“

ANEKNOTY

Vždycky se musím zamyslet a teprve pak se rozhodnout mezi slovy adoptovat a adaptovat, abych nevypadal jako pitomec z povolání, což je u mne pitomec nad pitomce. Když uslyším slovo anekdoty, tak se usměju, aniž bych se dotýcnému vysmíval a беру to jako slovo vlídné, milé a strejcovské. Můj strýc vyprávěl anekdoty při každé příležitosti. Často i tam, kde by to člověk nejméně čekal, třeba i na hřbitově. Nebyly to anekdoty pobuřující, ale jemně úsměvné. Pamatuji si jednu z nich, o kterou se s vámi rád podělím: Princ se zlatými střevíčky v rukou se ptá v krematoriu, jestli tam není náhodou Popelka.

Strýc Vilém byl srandista. Měl v hlavě nepřeborné množství vtipů, které dovedl nečekaně použít. Sedíme, povídáme řeči a popíjíme Rulandské modré z Velkých Pavlovic. Jeho manželka sleduje VIP zprávy a jen kroučí hlavou nad modelkou, která kdyby ztratila kilo živé váhy, už nebude vidět.

Strýc se otočí a jakoby nic prohodí: „To se koupaly dvě anorektičky ve vaně a ta jedna povídá druhé: Drž mě, vypustím vodu,“ a pokračuje tam, kde jsme v hovoru přestali. Do hospody moc nechodí. Ne že by se mu nechtělo, ale je více méně, spíš víc než méně, pod pantoflem. Dříve s ním manželka posílala do hospody pětletého synka, aby pama-

toval včas na „navrátila“. Posadil ho na otáčecí stoličku od piána, poručil mu malinovku a chrlil jednu anekdotu za druhou. Ostatní spolustolovníci mu mohli skočit do řeči, jenom když si přihnul a rukou otíral vousy. Toho využíval Novák a začal ihned s košilatými vtipy, kde ty nejchoulostivější situace obcházel slušnými slovy, neboť na židličky od piána sedělo dítě. Hajný se také několikrát pokusil dostat ke slovu, ale marně. Uměl jeden vtip o myslivci a zajíci a ten sáhodlouze vyprávěl pořád dokola. Nikdy ho pro svůj smích pořádně nedopověděl a tak dodnes se neví, jak to dopadlo. Vilém byl zase mistr krátkých anekdot a tak se občas stalo, že se osazenstvo začalo smát pro dlouhé vedení až po chvílce.

„Hoši, nedá se nic dělat. Chlapec dopil, budu muset domů. Tak jeden na závěr. Povídá muž ženě: Miláčku, nic se neboj, my jedeme dobře, to auto proti nám jede po špatný straně.“ No, řekněte, zač by stál život bez ANEKNOT.

AUTOBUSÁK

Jmenoval se Kryšpín Cvach, ale za to bych hlavu nedal. Stalo se to před více než padesáti lety a na jména jsem paměť nikdy neměl. Kryšpín se jmenoval určitě, to vím přesně, protože Kryšpínů zas tolik po světě neběhá, kdoví jestli nebyl u nás jediný. V jeho rodině se tohle jméno dědilo z otce na syna a tak Kryšpín byl jeho táta, děd a snad i praděd, všichni řemeslníci cechu obuvnického, prostě byli ševci. A patronem ševců nebyl nikdo jiný, než svatý Kryšpín. Ve škole se mu spolužáci vysmívali a často to končivalo natrženým obočím či jinou ozdobou obličeje. Vyučil se automechanikem a po vojně začal jezdit s autobusem. Jeho dopravní prostředek měl dopředu vystrčený motor, dveře na kliku, sedadla podél oken, takže každý viděl každého. V uličce stáli cestující a drželi se za kožené poutko, visící od stropu. Kryšpín jezdil celá léta na stejné lince ze Smrkové do Jedličné, cestou si s pasažery povídal, kouřil jednu Partyzánku za druhou, někdy jim vyprávěl vtipy, a když měl zvlášť dobrou náladu, všichni společně zpívali.

Autobusem jezdili stále stejní lidé, jeden druhého znal jako své boty a když někdo nepřišel včas a předem to neohlásil, tak se na něj čekalo. Kamarádi mu říkali Bzučák. Když nastoupila žena, ať mladá, svobodná či vdaná a ku-

povala si lístek, zpozorněl, zvedl ukazováček a po chvílce ticha zašeptal: „Slyšíš, tady něco bzučí,“ a vzápětí ji plácl po zadku.

„Měla jsi štěstí, potvora jedna, mohla ti dát žihadlo.“

Všichni se tomu smáli a ženské to braly, jako že to patří k jízdě. Jednou nastoupila do autobusu mladší žena, nikdo z cestujících ji neznal, asi jela k někomu na návštěvu a situace se bzučením se opakovala. Ale místo úsměvu se žena otočila a vykřikla: „Co si to dovolujete, vy sprostáku jeden,“ a dala mu facku.

Autobus ztichl, nebylo slyšet ani bzučení, ani kdyby špendlík spadl na zem, všichni doslova zkoprněli. Kryšpín se po minutce ticha omluvil. „Promiňte, madam, myslel jsem si, že to je má žena.“

Od té doby si Krašpín nezpíval, nevyprávěl vtipy a neplácal ženské po zadku. Zbyla mu jen ta cigareta, kterou žmoulal v ústech, aniž by si ji zapálil. V autobuse bylo ticho a všichni doufali, že zase přijde čas, kdy si s jejich Kryšpínem opět zazpívají a dočkají se plácnutí na ženský zadek.

AUTOGRAMIÁDA

Můj otec sbíral autogramy významných osobností, především z umělecké sféry. Babička o něm říkala, že byl od malička přepečlivý, někdy se jí zdálo, že vzhledem k věku by mohl někde něco neuklidit, pohodit, zapomenout, mít špinavé ruce a utržený knoflík u poklopce. Prostě, aby byl jako ostatní kluci. Knížky v knihovně měl srovnané podle velikosti, po čase je přerovnal podle žánru a nakonec je zase vytáhl z police, otřel prach a vrátil v abecedním pořadí. Načež hůlkovým písmem napsal seznam, za který by se nemusela stydět knihovnice v místní lidové knihovně.

A stejně tomu bylo s autogramy. V krabici od bot měl v nadepsaných obálkách programy divadel s podpisy umělců, dirigentů, hudebníků, operních zpěváků a zpěvaček, pohlednice od spisovatelů, básníků, malířů, sochařů a politiků.

Do divadel, opery a na koncerty chodil s plnicím perem, památníkem v kožené vazbě a po představení mu účinkující většinou ochotně věnovali podpis, někdy s připsaným věnováním. Na Vánoce rozesílal významným lidem pohlednice, přání k narozeninám a jmeninám a postupně se krabice od bot rozrůstaly. Když nestačily police a knihovna, ležely pod postelí. Ke každému autogramu připsal nacionále, a čím se

majitel podpisu proslavil. Záliba otce provázela celý život a po jeho smrti jsem se snažil ve sbírce podpisů pokračovat já. Nevím, možná se mi to jen zdá, že v novém století ubývá umělců a spisovatelů, o básnících ani nemluvě, alespoň se o nich tolik nepíše. V uspěchané době asi převažují jiné hodnoty než skutečné umění. Daleko známější jsou modelky, fotografové nahotin a kuchař se slovníkem dlaždiče.

S vnučkou jsem jednou vystál nekonečnou frontu na autogramiádě za účasti televize. K mému překvapení seděla u několika stolků většinou mladá děvčata a podepisovala se „sběratelům“ na potetovaná předloktí, stehna, dokonce na tu část těla, kde záda přestávají mít slušnou pověst. Nikdo se nepídil, co jsou zač a v čem vynikla. Skladování je snadné. Podpis se umyje a za čas se zase vystojí fronta na televizí doporučenou autogramiádu. Ptáte se na naši rodinnou sbírku autogramů? Nestíhám a honím se za penězi jako ostatní. Podpisy odpočívají v krabicích stejně jako jejich majitelé na Olšanských hřbitovech.

POHÁDKY

Napsal jsem pohádkovou knížku pro předškolní věk. O víle Kristýnce, která byla příliš laskavá, řekl bych přímo pohodová. Později jsem si uvědomil, že pohádky pro děti žijící v 21. století mají mít úplně jinou podobu, a tak jsem neváhal, a začal jsem psát trochu jinak.

Johny a Mary nebyli sourozenci, jak se dříve mylně v pohádce uvádělo, ale spolužáci, kteří si vyšli do lesa, aby si prakticky ověřili učivo právě probírané při sexuální výchově. Mimo tuto činnost byla jejich cílem perníková chaloupka. Chvíli v lese bloudili, ale potom prostřednictvím navigace Garmin eTrex Legend HCx k ní úspěšně dorazili. Ochutnali perníček, který nebyl špatný, ale John podotkl, že by to ještě něco chtělo. Po změně tvaru a výzdoby by se mohlo uvažovat o jeho zpeněžení. Džony zaklepal na dveře, a když nikdo neotvíral, zabouchal na okno a zvolal: „Bábo, probud’ se. Já vím, že jsi doma. Jde o slušný prachy, a když se dohodneme, budeš v balíku.“

Babka nevěděla, o co jde, ale jakmile uslyšela slovo prachy, hned zpozorněla, vzala si sváteční zástěru a otevřela.

„Přejeme vám hezký den, babičko,“ uklonil se Džony a podal jí ruku. „Koupili bychom od vás větší množství perníku s podmínkou, že bude ve tvaru kosočtverce a s vý-

zdobou podle požadavků trhu. Nebojte se, madam, určitě nebudete škodná.“

A babička souhlasila, neboť měla platit za plyn a na kredenci ještě měla z minulého měsíce složenku na daň z nemovitosti a odvoz odpadků. Bála se exekuce, a tak smlouvu bez váhání podepsala. Koncem týdne si přijel Džony pro zboží. Byl mile překvapen, protože babička s pochopením splnila jejich požadavky beze zbytku.

O víkendu byla v městečku pouť a Džony s Mary si postavili stánek na tom nejfrekventovanějším místě. Po obou stranách visely prosklené akty a z reproduktorů se vinula melodie „I have a dream, a song to sing.“ V polovině písne Džony melodii ztišil a společně s Mary živě pokračovali: „I believe in angels...“ a hned nato volal plným hlasem: „Ano, přátelé, věřím v anděly a jistě věříte i vy. Neváhejte a kupte svému miláčkoví, své milence, prostě svému andělovi perníček. Jistě ho potěší nový tvar přesně podle Kámasutry, prodávaný ve všech zemích Evropské unie s doporučením profesora Hoffmanna ze Spojených států amerických.“ A perníčky šly jak na dračku.

Milé děti, takovéhle pohádky letí!

SEDMILHÁŘI

*Do naší hospůdky vedou jen tři schůdky,
To je ten důvod, má milá, že já tam raz, dva, tři jsem.*

Zdeněk Svěrák

Do naší hospody se jde přímo z ulice. Je to určitá výhoda. Štamgasti se nemusí držet zábradlí a strachovat se o svou tělesnou schránku. V určitou dobu se tam scházejí mariášníci, u vedlejšího stolku hrají cvika, bulku nebo oko bere. Nejvíce jsou slyšet hlášky mariášníků. Hra, sedma, lepší sedma, betl, durch, Zelenka pekař, kule má každej pes, srdce, flek, ještě větší a teď se ukaž! Bum, bum, bum a tady je ta sedma, pánové! Kdo umí, umí, kdo neumí, čumí. To je svatá pravda, proti tomu asi nic nemáte. Ti, co hrají jednadvacet, jsou mírnější. Tady jde o větší prachy. Oči sledují každou kartu pečlivě skrytou v dlani a rozum jede na plné obrátky. Risk je zisk, a tak si řeknete o další kartu, karty mrsknete na stůl a saháte po peněženke.

Každou první středu v měsíci se sejde v hospůdce parta mládenců kolem padesátky a vyprávějí si neuvěřitelné příběhy. Pravdivé, smyšlené, hlavně veselé. Sedávají v rohu hospůdky u stolu, kterému přezdívali stůl sedmilhářů.

„Chlapi, to jsem jednou v neděli seděl na břehu potoka,“ začal své povídání první „a přemýšlel jsem o nesmrtelnosti chroustů. Rozhlédnu se, a co nevidím. Na druhé straně trhala luční kvítí holka jako lusk. Když se sehnula, bylo jí vidět pod sukničky. Pánové, to bych vám přál vidět! Trhala a trhala, a vždycky jen tím krásně vytvarovaným pozadím ke mně. Dívám se, oči na šťopkách vykulené a najednou cítím takový chtíč, že jsem vyskočil z trávy, přeběhl jsem přes led a šups s ní do žita.“

„Neblázni,“ povídá soused „přes led a do žita, nebyla to náhodou pšenice?“

„No, je docela možný, že ten rok tam byla pšenice.“

Smích přerušil další sedmilhář.

„Kluci, před několika lety jsem se zúčastnil soutěže v pojídání švestkových knedlíků. Byla to jen okresní soutěž na zakončení trnkobraní za účastí asi dvaceti jedlíků. Jožka z vedlejší vsi měl třech na jasného vítěze, a tak se taky choval. Při konečném hodnocení jsem měl o knedlík méně a obsadil jsem druhé místo. Něco mi tam nehrálo, a tak jsem požádal o přepočítání pecek. Komisař vzal talířek tak nešikovně, že mu pecky vypadly do trávy. Sbírat je nepřicházelo v úvahu, a tak komise navrhla nerozhodný výsledek. Jožka kývl, ale já jsem nesouhlasil. Navrhl jsem další pojídání knedlíků, a kdo jich sní víc, bude vítězem soutěže. Ode mne to byl jen hec, sám už bych nesnědl ani jeden knedlík, ale Jožkovi se při těch slovech udělalo špatně a uháněl do křoví. Nezbyvalo nic jiného, než sníst dva knedlíky a stát se vítězem.“

Lidé říkají, že kdo lže, ten krade, do pekla se hrabe. Naši sedmilháři prý už tam mají předplaceno.